

hemme dette Onde, som det udtaltes af Ordføreren her, snarere var det og maatte det siges at være fremmende for dets Udbredelse, dets skadelige Virkninger i de forskellige Retninger. Derfor udtalte jeg, at jeg ikke kunde tiltræde dette Forslag, og at, dersom det skulde blive en Opgave for mig at forsøge paa at faa en Reform af den gældende Lovgivning tilvejebragt, kunde jeg ikke bygge den paa de Grundtanker, der vare nedlagte i det af Folketinget vedtagne Lovforslag, men at jeg fremfor alt maatte holde paa det positive i een Retning, nemlig at det Ansvar, som Justitsministeren har i sanitær Retning, maatte bevares, idet jeg som Justitsminister ikke kunde opgive det. Jeg er derfor glad ved, at Flertallet i det af Landstinget nedsatte Udvalgt i sin Betænkning har udtalt, at er der nogen Mangel — og det kan der jo altid være — ved det nuværende sanitære Tilsyn, er Vejen ikke den at afskaffe det, men at skærpe og udvide det og gøre det mere effektivt, end det for Tiden er. Jeg finder deri en Støtte for den Opfattelse, som jeg eventuelt vilde gøre til min, og jeg betragter det som et af de Momenter, der maa fastholdes i en eventuel Reform.

Det Forslag, som Udvalget indstiller til Vedtagelse i Stedet for det af Folketinget vedtagne, rammer kun den ene Side, nemlig den egentlige strafferetlige Side, den Bestanddel af denne Lovgivning, som søger at møde dette Erhverv ved Straffe- foranstaltninger. I den Henseende er Forholdet jo det, at om, hvorvidt selve den paagældende Kvinde, som driver dette Erhverv, skal straffes eller ej, derom gør der sig betydelig delte Anskuelse gældende i alle de forskellige Lovgivninger. Der er for det første den Opfattelse mulig, at man ubetinget og altid skal straffe. Der er dernæst den anden Opfattelse, at man skal straffe, for saa vidt det overhovedet ikke kommer i Kollision med de andre Formaal, der maa forfølges over for Prostitutionen. Og der er endelig den Opfattelse, som har gjort sig gældende i det af Folketinget vedtagne Lovforslag, at der under ingen Omstændigheder skal straffes. Men hvad man end mener derom, — og Møningerne kunne her være meget delte, — kan der ikke være principielt noget til Hinder for at ramme med Straf de Personer, der søge Erhverv, Vinding eller Udbytte af de paagældende Kvinders Erhverv, idet de ligesom Spyfluer sanke sig sammen om deres Medmenneskers Fornedrelse for derigennem at vinde et Udbytte for sig selv. Det kan man med Føje sige, bør

stemples som en umoralsk og strafværdig Handling. Fra dette Synspunkt, som jeg mener er fuldt vel forsvarligt, vilde jeg f. Eks. ikke have noget mod Grundtanken i det, der er udtrykt her i Betænkningen, og som ogsaa fandt sit Udtryk i det af Folketinget vedtagne, at den Mand, der lader sig underholde af en Kvinde, der driver Erhverv ved Utugt, kan og bør straffes. Og fra dette Synspunkt mener jeg ogsaa, at det er fuldt forsvarligt, at den, der som Entreprenør holder offentligt Hus, bør straffes, idet det er et Erhverv, som ikke bør taales. Fra dette Synspunkt er jeg derfor fuldt i Overensstemmelse med mine egne Tanker om Sagen, naar jeg siger, at jeg kan tiltræde Udvalgets Forslag. Det eneste Spørgsmaal, der rejser sig over for det, er, om man ikke paa andet Punkt taber for meget derved, nemlig det rent politimæssige. Det er jo ganske vist en meget lettere Opgave for Politiet at opretholde den rent ydre Orden med de Kvinder, der findes i offentlige Huse, og det er derfor ogsaa muligt, at man efter Ophævelsen af disse og Forbudet mod dem vil finde sig sknffet i enkelte Retninger, fordi Opgaven for Politiet bliver for stor og vanskelig til, at det kan magte den med de forhaandenværende Kræfter, uden paa den anden Side at krænke de udenforstaaendes berettigede Interesse af at være fri for en Indblanding af Politiet. Det er som sagt muligt, men efter at man ved Lov af 1ste Marts 1895 er gaaet det Skridt, som jeg anser for rigtigt, at man har opgivet den tvangsmæssige Indsættelse i offentligt Hus og desuden har forbudt Kvinder under 18 Aar at være i offentligt Hus, saa er det overhovedet at afskaffe de offentlige Huse kun et afsluttende Skridt i denne Lovgivning, som jeg mener, at Politiet saa meget mere maa være fattet paa, som Lov af 1ste Marts 1895 jo allerede har virket betydeligt i den Retning, at de offentlige Huse mere og mere forsvinde. Den Opgave, som heretter vil blive stillet Politiet efter Vedtagelse af en Lov af det foreliggende Indhold, er det allerede for den allervæsentligste Del inde paa, og den bliver ikke, mener jeg, betydelig vanskeligere eller væsentlig sværere at løse, end den allerede nu er, efter at saa mange af dem, der vare i offentlige Huse, nu er bleven, hvad man paa det Omraade kalder, privatboende. Jeg er derfor i Stand til at tiltræde dette Forslag om Forbud mod at holde Bordel og Straffe derfor, Sfraffe, som jeg ogsaa finder passende og stemmende med Straffe-